

Căderea-n sus

Maresalmusca

Și am căzut os peste os dintr-un cer
în altul, ceva mai sus,
spărgându-mi tâmpla stângă de eter,
un cer ce nu avea nici răsărit, nici urmă de apus.
M-a prins doar un copac care plutea
pe-un vis cu trunchiul sau cărnos
și-acum nimic nu-și mai dorea
când carnea s-a lipit de os.
Ajuns bucăți într-ale sale ramuri
m-am transformat în cuib uitat de toamnă
stând suspendat ca între două hamuri:
unul ținându-mi gândul sus, iar celălalt ținându-mi inima gentil precum o doamnă.
Și fiecare gând al meu era și al copacului,
fiecare bătaie de inimă făcea crengile să mă legene
când înspre ecoul veacului,
când înspre locul unde unu și zero nasc zecele.
Pe tâmpla stângă mi-a răsărit un mușchi
ce-mi ține visul la răcoare,
pe dreapta, una din crengi mi-a desenat un puști
iar cerul de atunci a prins culoare.